

**WANNEER
NIETS ZEKER
IS, IS ALLES
MOGELIJK**

OVERLEVEN, VECHTEN EN MEZELF
TERUGVINDEN

Robin Harper

Colofon

© 2026 Robin Harper
Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een
geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
auteur.

Omslag ontwerp: Robin Harper
Omslag illustratie: Eunoia Studio Branding & webdesign
studio

Eerste druk 2026

ISBN: 9789465388090

Disclaimer

In deze uitgave zijn namen gewijzigd en zijn herkenbare details zoals specifieke locaties en andere identificerende elementen weggelaten of vereenvoudigd ter bescherming van de privacy van betrokkenen.

Proloog

Ik heb alles wat ik ooit wilde. Vrijheid. Rust. Tijd met mijn gezin. Reizen door Europa, geen zorgen.
En toch voel ik het niet.

Wat ik wél voel, is een onrust die ik niet kan plaatsen. Een leegte die niet past bij het leven dat ik leid. Alsof ik ergens onderweg iets ben kwijtgeraakt, zonder te weten wanneer of hoe.

Ik probeer het weg te duwen. Te relativieren. Dankbaar te zijn. Maar diep vanbinnen weet ik: dit is geen slechte dag. Dit is het begin van iets wat ik nog niet durf te benoemen.

En ik weet het: er staat iets zwaars te wachten. Verlies. Pijn. Liefde die niet veilig is. Dingen waarvan ik dacht dat ik ze kon dragen, die me zullen breken.

Inleiding

Wanneer ik terugkijk op de afgelopen jaren van mijn leven, zie ik momenten van vallen en opstaan, van twijfel en groei, van verlies en hoop. Sommige herinneringen draag ik met een glimlach met me mee, andere hebben diepe sporen achtergelaten.

Dit boek is geen sprookje en ook geen handleiding. Het is mijn verhaal. Over de weg die ik heb afgelegd, de keuzes die ik maakte en de lessen die het leven mij gaf, soms op de mooiste en soms op de moeilijkste manieren.

Er waren periodes waarin ik mezelf kwijt leek te raken. Momenten waarop ik niet wist welke richting ik op moest of hoe ik verder moest. Maar er waren ook mensen, plaatsen en ervaringen die me hielpen om stap voor stap weer vooruit te kijken.

Wat volgt is een eerlijk verhaal over het leven zoals het zich ontvouwde: niet perfect, niet altijd begrijpelijk, maar echt. Een verhaal over zoeken, vallen, opstaan en blijven doorgaan, ook wanneer de weg niet zichtbaar is.

Reizen en de liefde voor mijn zoon Lenny herinnerden me eraan dat zelfs in moeilijke tijden nieuwe mogelijkheden kunnen ontstaan. Dat er altijd iets is om voor te blijven vechten, hoe klein dat soms ook lijkt.

Dit is mijn zoektocht naar mezelf, naar vreugde, naar geluk en naar het gevoel dat het leven, ondanks alles, de moeite waard kan zijn.

**Voor mijn lieve zoon Lenny,
mijn hart, mijn glimlach, mijn alles.**

1

TUSSEN VRIJHEID EN GELUK

Dit was het leven waar ik zo naar had verlangd, dacht ik.

Daar zit ik dan in Zuid-Spanje, Comares om precies te zijn, hoog tussen de bergtoppen. We hebben hier een huis geboekt voor de komende vier weken om te genieten van rust, vrijheid en ons gezin. Precies zoals we het ons hadden voorgesteld: reizen, ontdekken en een vrij leven leiden. Dat alles met ons gezinnetje van vier: mijn man Guy en ik, ons zoontje Lenny van twee en de kat, genaamd Kiki, van tien jaar oud.

Nu hoor ik je bijna denken: op reis met een kat? Ja, onze Kiki heeft al heel wat van Europa gezien in de afgelopen jaren. Ze is altijd trouw met ons mee op vakantie gegaan en geeft er geen kikk om als ze achter in de auto zit, naast Lenny. Het maakt haar niets uit dat ze telkens op een andere bestemming is, zolang ze maar bij ons is. Dan is onze Kiki gelukkig.

Zo zijn Kiki en wij al door Frankrijk gereisd, hebben we een korte trip naar Engeland gemaakt en zijn we nu met de auto helemaal naar het zuiden van Spanje gereden. Daarvoor namen we op ons gemak een kleine week de tijd, met elke nacht een andere stop. Elke dag de auto uitladen en de volgende ochtend alles weer inladen. Elke dag minstens een uur bezig met sjouwen van A naar B, met hier en daar de nodige frustraties.

Maar goed, dit is wat we willen. Dit is wat we gaan doen, voor onbepaalde tijd. Dit is het moderne nomadenbestaan waar we zo naar verlangen... althans, ik. Dus niet zeuren, Robin. Gewoon weer inpakken en door.

Een van de redenen dat we naar Zuid-Spanje zijn gereden, is omdat een van mijn beste vriendinnen hier al enkele jaren woont.

Ze is naar Spanje geëmigreerd en woont heerlijk aan de Costa del Sol, binnenkort zelfs in Málaga.

De afgelopen jaren zijn we met vriendinnen geregeld bij haar op bezoek geweest en is Málaga een jaarlijks terugkerende bestemming voor mij geworden. Ik kan zelfs zeggen dat ik me een beetje thuis voel in deze stad, die ik inmiddels goed ken, met al haar leuke restaurantjes en barretjes.

Nu is het tijd om weer eens quality time met haar door te brengen. Gewoon samen zijn. Ouderwets bij elkaar op de koffie. Wij verblijven op ongeveer een uur rijden van haar vandaan en ik vind het heerlijk om gewoon de auto te pakken en naar haar toe te rijden. ‘Vroeger’, toen ze nog in Nederland woonde, hadden we bijna wekelijks onze koffievergaderingen om bij te praten. Dat is inmiddels bijna twee jaar geleden en ik kan eerlijk zeggen dat ik dat mis. Nee, sterker nog: ik mis háár.

Een heerlijk vooruitzicht dus: Costa del Sol, Málaga, een prachtig huisje in de bergen. Inmiddels zijn we een aantal weken verder en hebben we onze draai een beetje gevonden. Wekelijks rijd ik naar de kust voor mijn koffievergadering, spendeer ik tijd met Lenny, is Guy aan het werk en Kiki? Kiki geeft geen kik. Ik doe boodschappen bij de lokale supermarkt, begin een beetje in te burgeren en werk ondertussen aan mijn Spaans. Heerlijk toch?

Nu even een moment voor mezelf. Buiten op ons terras, starend over de bergen tussen de olijf- en amandelbomen, maak ik de balans op.

Vrijheid: check.

Rust: check.

Gezin: check. Gelukkig... hmm.

Ik zou zweren dat alles perfect is hier. Maar waarom voelt het dan niet zo? Waarom ben ik niet gelukkig? Waarom heb ik opeens zoveel vraagtekens in mijn leven? Ik had toch alles wat ik me kon wensen... en nu voel ik dit? Meen je dat nou, Robin?

En dan... fluistert iets diep vanbinnen dat niets zal blijven zoals het is.

*Ik vertrok om te reizen,
maar kwam dichterbij
mezelf dan ooit.*

2

TUSSEN AVONTUUR EN VERLANGEN

Wat begon als een avontuur, groeide langzaam uit tot een verlangen dat niet meer te stillen was.

Sinds 2015 ben ik samen met mijn man Guy. Na negen maanden relatie leek het ons een goed idee om onszelf bloot te stellen aan de ultieme relatietest: backpacken. Onze eerste trip samen werd Sri Lanka. Zelf was ik nog nooit buiten Europa geweest, laat staan dat ik ooit had gebackpackt. Guy was eerder al eens in Oeganda geweest, een groot avontuur, al was dat niet geheel zonder slag of stoot verlopen.

Vol spanning, en zonder enig idee hoe de andere kant van de wereld eruitzag, stapten we op het vliegtuig.

Midden in de nacht kwamen we aan in Colombo. Diezelfde nacht stapten we in een lokale bus die ons naar het treinstation bracht. Geen idee hoe alles werkte. Met handen en voeten, en gebrekkig Engels, probeerden we duidelijk te maken waar we heen wilden.

“Train... Galle... morning?”

“Yes yes, maybe. You go. Fast.”

We knikten alsof we het begrepen maar eigenlijk we hadden zoiets van: we zullen wel zien waar we uitkomen.

Tegen de ochtend kwamen we aan op het station en stapten uit. We werden direct overladen met geuren, kleuren en chaos. Wauw! Wat een indrukken. We waren doodmoe, maar juist die overweldigende mengeling gaf energie. Wat heerlijk! Deze wereld kenden wij helemaal niet. Dit was avontuur in zijn puurste vorm. Dit is het leven aan de andere kant van de wereld. En de wereld heeft veel moois te bieden.

Niet veel later zaten we in de trein richting Galle. Een heerlijke boemeltrein met open deuren, waar we naar buiten konden hangen om de omgeving te bewonderen, precies zoals in de films.

Eenmaal aangekomen bij ons eerste hotel keken Guy en ik elkaar tijdens de lunch aan: moe, overprikkeld, maar voldaan. Inmiddels waren we ruim 28 uur wakker, hadden we een flinke jetlag, maar het avontuur was begonnen.

En we voelden het allebei: dit is gaaf en smaakt naar meer.

Sri Lanka maakte zoveel indruk op ons dat we, toen we na drie weken terugkwamen in Nederland, niets anders konden zeggen dan dat we besmet waren geraakt met het reizigersvirus. De wereld is machtig mooi en heeft zoveel te bieden. Hier wilden we meer van zien. Meer van voelen.

Backpacken is spannend: je weet nooit wie of wat je onderweg tegenkomt. En juist dat maakt het verslavend.

Hoe ik dat reisvirus probeer uit te leggen, is dit: wanneer ik op reis ben, staan al mijn zintuigen open. Alles wordt geprikkeld. Geuren. Kleuren. Geluiden. Mijn ogen kijken anders. Mijn oren luisteren anders. Mijn neus ruikt de wereld. Ik voel me intens aanwezig.

Ik ben onder de indruk van natuur die ongerept en overweldigend kan zijn. Van dieren die vrij leven iets wat wij in Nederland nauwelijks kennen. En natuurlijk de mensen. Het eten. De warmte. Op reis voel ik pas echt dat ik leef.

Mijn grootste voorliefde ligt in Azië, vooral in de natuur en de jungle. Hiken. Dieren ontdekken. Verdwalen tussen bomen en geluiden. Apen, vogels en het liefst olifanten. Mijn absolute lievelingsdieren. Het heerlijke eten en de liefdevolle mensen.

Onze reizen waren altijd zo ingedeeld dat we wildlife combineerden met het moderne leven van een stad of strand. De perfecte balans. Voor mij is het er zijn al intens genieten en de wereld ervaren zoals wij het thuis niet kennen.

Een vakantie hoeft voor mij geen luxe resort of infinity pool te zijn. Geef mij een paar goede wandelschoenen, een fles DEET 50% en mijn camera en ik ben gelukkig. En geloof me, vooral die DEET is geen overbodige luxe.

Gelukkig had Guy hetzelfde virus te pakken. We besloten samen zoveel mogelijk van de wereld te zien. Ieder jaar maakten we twee grote reizen, zodat we altijd iets hadden om naar uit te kijken.

Maanden van voorbereiding waarin het genieten al begon.

In september 2018 zijn we getrouwd. En enkele weken later overleed mijn vader plotseling en veel te jong.

Dat verlies veranderde mijn kijk op het leven.

Mijn vader had altijd de droom om naar Australië te gaan, maar stelde het uit naar later. Later kwam nooit voor hem, helaas.

Met dat besef werd ik onrustig. Ik wilde alles uit het leven halen. Niet plannen voor later. Want wie zegt dat er een later is?

Twee reizen van twee of drie weken per jaar waren niet lang genoeg. Ik wilde een lange reis maken door ons geliefde Azië. Ik ben zo iemand die in week twee al verdrietig wordt omdat het bijna voorbij is. Guy niet; die vindt het ook altijd fijn om naar huis te gaan.

Maar ik wilde een reis waarbij dat gevoel wekenlang wegbleef. Zo ontstond het plan: drie maanden Zuidoost-Azië en Japan.

De voorbereiding duurde ruim een half jaar. Wij zijn niet van het op de bonnefooi reizen. We willen het maximale eruit halen dus plannen, plannen en nog eens plannen. Maar wat hadden we plezier in het uitzoeken van locaties en accommodaties. Hoe dichterbij het kwam, hoe ongeduldiger we werden.

In september 2019 vertrokken we. Backpacks gepakt, papieren geregeld. En kiki? die is uit logeren bij oma." Het avontuur kan beginnen en de komende drie maanden hoef ik niet aan thuis te denken.

Eerste stop: Singapore. De tweede keer dat we deze metropool bezochten. Wat een geweldige stad. Leefbaar, schoon, veilig en duur. De perfecte plek om naartoe te emigreren, ware het niet dat het "financieel onhaalbaar is. Dus dan maar een paar dagen genieten van de luxe."

Daarna volgde Sumatra. De jungle in, op zoek naar orang-oetans. Urenlang liepen we door hitte, modder, ongedierte en steile paden. Regelmatig vroeg ik mezelf af waarom ik dit deed tot we ze zagen.

Oog in oog met deze indrukwekkende mensapen.

Op dat moment kneep ik mezelf om het bewust op te slaan. Dit is waarom ik reis. Dit is waarom ik leef. Ik voel me bevoorrecht dat ik dit mag ervaren.

We sliepen die nacht in de jungle. Achteraf een geweldige ervaring. Op dat moment dacht ik vooral: help, haal me hier weg!

De volgende dag kwamen we gesloopt terug bij het hotel. Douchen. Biertje. Foto's bekijken. Wauw. Wat een geluk om dit te mogen meemaken.

Na Sumatra volgden Java, Bali en Vietnam stuk voor stuk prachtig.

Maar Cambodja raakte mijn hart.

In Phnom Penh voelde ik direct een verbinding. Cambodja voelt rauw, authentiek en puur. Angkor Wat maakte diepe indruk. Twee dagen lang verkenden we de tempels met onze eigen tuktukchauffeur. De natuur die de tempels langzaam overneemt is adembenemend.

De geschiedenis onder Pol Pot is onvoorstelbaar. En toch zijn het juist de mensen die blijven hangen. Warm. Liefdevol. Gevend, zelfs als ze zelf weinig hebben.

Na Cambodja volgde Japan. Een perfecte balans tussen rust en chaos. Alles klopt. Vier weken lang kwamen we tot rust.

Drie maanden lang stonden mijn zintuigen open.
Ik voelde! Ik leefde!

De energie stroomde door mijn lijf. Dit is het leven dat ik wil.

Dit is het leven dat ik, mochten we ooit een gezin krijgen, wil blijven leven. Weg uit Nederland. Het moderne nomadenbestaan aangaan.

Hoe ik mij tijdens die reis voelde is nauwelijks te beschrijven. Intens. In elk zintuig. In elke vezel. In elke bloedcel.

Maar dit boek werd geen reisverhaal.

Dit boek gaat over overleven. Over vechten. Over mezelf terugvinden.

*Dit had een reisverhaal kunnen zijn.
Maar het werd een overlevingsverhaal.*

*Wat begon als een avontuur
groeide uit tot een verlangen
om het leven niet uit te
stellen, maar het nu te leven.*

3

TUSSEN HOOP EN TELEURSTELLING

De wereld stond stil door corona, maar in mijn lichaam begon een storm waar ik geen controle over had.

Begin 2020, slechts enkele weken nadat we terug waren van onze grote reis en net weer probeerden te wennen aan het normale leven, sloeg de wereld om: corona.

Als dialyseverpleegkundige in het ziekenhuis maakte ik alles van dichtbij mee. In eerste instantie leek de situatie nog beheersbaar. De afdelingen konden de zorg opvangen. Maar binnen no time kwam de eerste coronagolf. Het ziekenhuis lag vol. De IC lag vol. Afdelingen hielpen elkaar waar ze konden.

Wij, als dialyse-eilandje, bleven aanvankelijk binnen onze eigen afdeling werken.

Tot het kantelpunt kwam.

Patiënten op de IC kregen massaal nierfalen. Ineens waren wij daar ook nodig. Opeens stond je aan de frontlinie, zonder echt te begrijpen wat je meemaakte. Waar normaal rust, structuur en een gecontroleerde spanning heersten, was nu zelfs daar de orde verdwenen.

Alarmen die onafgebroken afgingen.

Collega's in beschermende pakken die je nauwelijks herkende.

Patiënten die vochten om te overleven.

Ik deed wat ik moest doen. Professioneel. Gecontroleerd.

Maar ergens, onder dat beschermende pak, begon iets te knagen. Een spanning die ik niet kon plaatsen. Iets waarvan je voelt: dit klopt niet. Thuis hielden we ons netjes aan alle regels. Geen bezoek.

Avondklok. Geen uitjes. Guy werkte vanuit huis. De weekenden waren stil, maar overzichtelijk. We klaagden niet. We hadden elkaar.

Totdat je ineens zelf patiënt wordt.

Nog voordat we in 2019 op reis gingen, hadden we voorzichtig plannen gemaakt om een gezinnetje te stichten. Geen druk. Geen haast. Gewoon een stille wens.

Begin maart voelde ik me al weken niet goed. Moe. Duizelig. Een zeurende buikpijn die ik niet kon plaatsen. Ik schoof het af op stress. Op werk. Op corona.

Een collega keek me tijdens mijn dienst onderzoekend aan. “Je bent anders dan normaal... kun je niet zwanger zijn?”

Ik lachte het weg. “Nee joh.”

Maar het bleef knagen.

Op weg naar huis stopte ik bij de drogist. Ik weet nog dat ik in de rij stond nerveus met dat doosje in mijn hand en dacht: stel je niet aan.

Thuis zwaaide ik met de test richting Guy. We lachten nog. Volgens de gebruiksaanwijzing moest ik één minuut wachten.

Binnen vijf seconden verschenen er twee dikke strepen.

Mijn hart sloeg over.

Nog een test.
Weer binnen vijf seconden positief.

Zwanger.

Het voelde onwerkelijk. Alsof ik naar iemand anders keek. Alsof dit niet ons verhaal was, maar dat van een ander stel.

Het was ons gegund. Geluk straalde van ons af.

Twee weken later meldde ik me bij de verloskundige. De eerste echo stond gepland. Ik merkte dat ik voorzichtig begon te dromen. Niet te veel. Niet te hard. Maar toch.

Enkele dagen later, op de parkeerplaats van het ziekenhuis na mijn dienst, kwam de pijn.

Hevige buikkrampen.

Geen gewone kramp. Dit was anders. Diep. Scheurend.

Mijn lichaam wist het eerder dan mijn hoofd.

Dit is niet goed.

In paniek belde ik Guy. Mijn stem trilde. Samen belden we de verloskundige. Afwachten, zei ze. We moesten rekening houden met een miskraam.

Die avond begon het bloedverlies.

Ik zat op de rand van het bed en voelde het letterlijk uit me wegglijden.

De hoop.

Het idee.

De toekomst die ik voorzichtig had aangeraakt.

Verdrietig accepteerden we dat deze zwangerschap waarschijnlijk was geëindigd.

Enkele weken later ging het opnieuw mis.

Tijdens mijn werk werd ik ineens licht in mijn hoofd, zwart voor mijn ogen. Ik zakte bijna weg. Hevige rug- en heuppijn. Mijn lichaam fluisterde niet meer het schreeuwde. Collega's stuurden me naar huis.

Thuis deed ik opnieuw een test.

Positief...

Wéér binnen vijf seconden.